Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

Конгрес Українських Націоналістів

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 25 серпня 2010 року № 32 (352)

НЕЗАЛЕЖНІСТЬ – НАЙВИЩА ЦІННІСТЬ ДЛЯ ДЕРЖАВИ І НАЦІЇ

КУН пошановував жертв тоталітарних режимів та відсвяткував День прапора

Володимир МАНЬКО, "Нація і Держава"

23 серпня в Україні було відзначено одразу дві дати. Так, у відповідності до резолюції Європарламенту "Про європейську свідомість і тоталітаризм", цього дня разом з демократичною Європою вшановано пам'ять жертв тоталітарних режимів – сталінізму та нацизму. Українці, як найбільш постраждала від згаданих режимів нація, приєдналися до об'єднаної Європи і вшанували пам'ять усих, хто загинув від комуністичного й націонал-соціалістичного тоталітарних режимів.

Загальні жертви лише комуністичного режиму в Україні з 1917 до 1991 року складають близько 18 мільйонів осіб. А з врахуванням демографічних втрат – близько 40 мільйонів. Привид комунізму, цієї чуми XX століття, забирав у кожній країні від 10 до 25% населення. В більшості випадків жертвами терору ставали безневинні люди, які мають бути гідно вшановані.

Також 23 серпня – День державного прапора України. Це свято було започатковано 2004 року указом тодішнього Президента України Леоніда Кучми. Синьо-жовтий прапор належить до головних символів Української Держави, разом з Гербом та Гімном. Багато поколінь українців з жовто-блакитним прапором у руках йшли на борню за волю, жертвуючи своїми життями, що заперечує твердження деяких мудрагелів, буцімто незалежність нам впала, як сніг на голову.

Київська міська організація КУН разом зі столичними осередками інших націонал-патріотичних партій та організацій провела акцію, приурочену до згаданих дат. Акція відбулась під стінами Михайлівського золотоверхого собору, біля пам'ятника жертвам Голодомору. Вів дійство заступник голови КМО КУН Євген Лупаков. Виступили зокрема Іван Заєць, Віктор Кукса, Степан Семенюк, Олесь Шевченко, Василь Овсієнко. Лейтмотивом промов була необхідність за будь-яку ціну зберегти незалежність України, щоб прийдешнім поколінням українців не довелося починати усе спочатку. Промовці вказували на небезпеку втрати незалежності. Причиною того, передусім, є наша неукраїнська влада, яка дивиться на українське питання лише крізь російські окуляри.

На завершення акції було розгорнуто найбільший в Україні прапор розміром 35 Х 40 метрів, а хор "Гомін" заспівав патріотичних пісень.

Владу в Україні нині захопили кремлівські ушкуйники. Люди обмеженого світогляду, несамостійні у своїх діях, вони свідомо чи несвідомо творитимуть шкоду Україні. Наберуть позик і розтранжирять чимало в своїх приватних інтересах. Все це передбачав Кобзар: "Як Україну чужі люди ...". Чужі люди не раз осатаніло руйнували Україну, намагаючись знищити "Київ і Галич з людьми, з усім" (так писав Микола Гоголь в повісті "Страшная месть"). Навіщо вони так чинять, вони й самі не знають. Це теж висновок Гоголя. Справедливо кажуть, що жити минулим не доцільно. Але справедливе й інше твердження: "Розкажіть про ваше минуле – і я розповім вам про ваше майбутнє".

ПОПІЛ ІМПЕРІЇ

Економіка вертухаїв чи економіка інтересів?

Сучасна Росія: спадкоємиця Золотої Орди

Оксентій ОНОПЕНКО

В одному з "недоглянутих" царським двором літописів збереглося свідчення 1262 року – року панування т. зв. Золотої Орди чи, як її називали тюрки, "Олтин Урду". Збережений в тексті запис свідчить про порядок збору данини: "Окупахуть бо ти окаяніи бусурмене дани и от того велику пагубу людем творяхуть, роботяще рези и многи души раздно ведоша". Ті, хто узгоджував старі літописні книги, не зрозуміли цього запису, і тому він залишився в текстах, а вже пізнішим інтерпретаторам "російської" історії годі було втямити, про що тут мовиться. А мовиться ось про що: "Виморочили бо ті окаяні бусурмени право збирати данину і від того велику пагубу творили вони людям: роботящі двори і многі (общинні) душі між собою зіштовхуючи".

Талановитий український драматург Микола Куліш через 650 років після цього у своїй п'єсі "97" зображує політику "Реввоєнсоветов" 1920-х у такій драматичній сцені:

Копистка. Ша, нємножко тішє! ... Потому, что єсть рєвком ...

Годований. Ревком? Де він? Хто?

Копистка. Да здєсь жє он. Я прєдсєдатель, а этот парнішка – товаріщ Стоножка – сєкрєтарь. Протокол єсть. Вам чєго трєбуєтся?

Годований. Та хто вас вибирав? Звідкілля ви взялися?

Копистка. Да тут і нє трєбуєтся вибірать. Тут так: об'явілся і шабаш! Лішь би только за бєдний класс стоял. Такой совєцкий закон єсть. І нє думайте, нє простой закон, а сєкрєтний і вродє воєнний.

Годований. Так це ти й оголосився ревкомом?

Копистка. Да, я!

Годований. Ти?

Микола Куліш написав про голод, про політику ревкомів, що використали т. зв. комітети незаможників у проведенні своєї політики: спрямувати бідняцько-середняцькі маси проти т. зв. куркулів, щоб врешті поневолити і бідняцько-середняцькі маси. Як пише декан Ставропольського університету (РФ) Олександр Кудрявцев, метою московської політики було загнати селянина у колгосп, щоб він перестав бути господарем хліба. А люди у цей час вмирали в селах, бо всі харчі були ревізовані "реввоєнсоветамі" гегемона. Згодом ревкоми доберуться до решти голитьби, але спочатку вбивали тих, хто думав, хто був здатен просвітити народ. Так сталося у 1920-х роках, коли вбивали вчителів, так було і перед 1932-1933 роками, коли вигадали "Спілку визволення України", щоб знищувати інтелігенцію.

Закінчення на 5-й стор.

32

4 820102 210017

КОРОТКО

Запорізька ОО КУН готується до виборів

7 серпня 2010 року в Запоріжжі відбулася 14 звітно-виборча конференція ЗОО КУН у якій взяли участь делегати від 21-ї міських і районних організацій.

У звітах голови ЗОО КУН, керівників міських та районних осередків Конгресу була дана оцінка роботі обласної організації, намічено заходи для покращення роботи на майбутнє. Як головну визначено задачу підготовки до цьогорічних виборів до місцевих органів влади. Новообраний провід зобов'язано зайняти більш рішучу позицію у боротьбі з проявами антиукраїнськости з боку теперішньої влади.

Головою ЗОО КУН обрано чинного голову Василя Тимчину. В обласний провід увійшли Михайло Калиняк – голова обласного братства ОУН-УПА, Тарас Шевченко, Валентина Хіврич, Олександр Грицаюк, Григорій Степченко, Михайло Тимчина, Михайло Буряк.

Секретаріат ЗОО КУН

Націоналісти Вінниччини звітують

14 серпня 2010 року у приміщенні Вінницького обласного Краєзнавчого музею відбулась XIII звітно-виборна конференція Вінницької обласної організації Конгресу Українських Націоналістів.

Голова ВОО КУН Віталій Гусар та члени Проводу відзвітували за період 2008-2010 р.р. У ході жвавої, конструктивної дискусії делегати конференції обговорили звіт та висловили чимало конструктивних пропозицій щодо покращення роботи ОО КУН. Роботу голови та членів Проводу ВОО КУН визнано задовільною. Делегати конференції одностайно (один утримався) обрали Віталія Гусара головою обласної організації Конгресу на наступну каденцію, а також обрали новий Провід та делегатів від Вінницької ОО КУН на великий Збір КУН.

Прес-служба
Вінницької ОО КУН

Потрібно багато працювати, аби незалежність не втратила змісту

Микола Пшевлоцький – заступник голови КУН, голова Львівської обласної організації Конгресу Українських Націоналістів, під час Інтернет-марафону в "МЕДІА-СТАР" висловив свої думки про досягнення і проблеми України за 19 років Незалежності. Політик переконує: найбільша проблема полягає в тому, що Україна стоїть перед загрозою втрати своєї національної ідентичності. А головним, все-таки, залишається те, в якому напрямку Україна розвивається і якою вона буде в майбутньому.

– На жаль, розмову в контексті Дня Незалежности України нам доводиться розпочинати із проблем, – заявив Пшевлоцький. – Незалежність – це вже сама цінність і найбільший здобуток. Та часто забуваємо, що окрім гордости, це ще і велика відповідальність, і величезний обов'язок. Події останнього часу це підтвердили. Просто радіти з того, що ми незалежні, самостійні, державні – цього недостатньо. Потрібно багато працювати, аби та незалежність не втратила змісту.

За його словами, Українська держава сьогодні не є повноцінною і самодостатньою. Однак це не означає, що потрібно опускати руки, радше навпаки – працювати і ніколи не втрачати оптимізму і віри в краще майбутнє.

– Свобода людини – свобода народу. Не буває одного без іншого. Людина не може почуватись комфортно без достатнього розвитку своєї нації. Для мене саме нація є головним суб'єктом історичного процесу. І з цього треба виходити, – міркує Микола Пшевлоцький.

На його думку, одним із головних завдань, що потрібно вирішити – які шляхи обрати Україні, аби ствердити свою національну сутність, національну ідентичність.

– Вибори – це тільки певний етап суспільного життя, це певний момент політичного процесу. Визначальними є набагато глибинніші процеси. В цьому сенсі мова йде про національну і громадянську зрілість, наскільки суспільство дозріває до свого самоусвідомлення, до самоповаги, національної гідности. Останні роки показали, що процес національного осмислення дуже поступовий. Можна змінити раптово владу, політичних персоналій, але суспільні зміни проходять набагато повільніше. В цьому полягає особливість історичного процесу. Ми сподівались, що незалежність – це ключик до відкритих дверей. Це просто відкрилась можливість для самореалізації української нації, – резюмував політик.

Львівська ОО КУН

Подробиці інформаційного марафону читати на: http://mediastar.net.ua/top/5247-mikola-pshevlockij-foto-video.html

КОРОТКО

На свято... як на похорон

Відбулись урочистості з нагоди Дня Незалежности України в Запоріжжі. До погруддя Шевченка прийшли керівники області й міста. Звучать патріотичні пісні. Ведуча (вся в чорному (!) вбранні, як на похорони прийшла) розповіла про День Незалежности. Українську пісню виконав ансамбль "Козаки-запорожці" будинку культури імені Шевченка. Ведуча запрошує присутніх покласти квіти до пам'ятника Кобзареві. На цьому урочистості закінчуються. Ні голова облдержадміністрації Б. Петров, ні голова облради П. Матвієнко не промовили жодного слова, не привітали людей зі святом.

Того ж дня відбулися урочистості в обласному театрі імені Магара. На них Борис Петров виступив із промовою... російською мовою.

Закликали до єдности заради України

24 серпня відбулась урочиста хода патріотичних сил Запоріжжя центральним проспектом. Із Державними прапорами та прапором КУН, патріотичними піснями святкова колона йшла мимо обивателів, які позирали з балконів – і доброзичливо, й допитливо, й відверто вороже. Цьогорік до Фестивального майдану демонстранти не дійшли. Як з'ясувалося, Партія регіонів заздалегідь подала заявку на проведення там свого мітингу.

На площі навпроти універмагу "Україна" відбувся урочистий мітинг. На ньому виступили голова місцевого Братства ОУН-УПА М. Калиняк, голова обласної організації "Свободи" В. Підлобников, наказний отаман Запорозького війська Українського козацтва В. Фощан, викладач приватного університету К. Лямцев та інші. Виступаючі затаврували нинішню владу за зрадницьку антиукраїнську політику, зубожіння народу. Зокрема, голова обласної організації Конгресу Українських Націоналістів В. Тимчина сказав: «Ніколи не буде свята Україна рабою московських катів!»

Він закликав присутніх до єдности і боротьби заради Незалежної Української держави.

Пилип ЮРИК, прес-секретар ЗОО КУН

Заява
Кримської організації КУН

Ще можемо читати на екранах комп'ютерів: "В Україні утверджується найгірший з усіх досі існуючих авторитарних режимів постсоветського періоду: антидержавний, антинародний, антиукраїнський, антидемократичний".

Що буде, якщо допустимо його утвердження?!

Це запитання – риторичне.

Над ситуацією, що склалася (склали ми – українці), замислюється не лише справді українська, справді еліта, а й український народ. Верховна Рада, зіткана із "спеціалістів від політики, цілком відірваних від народного грунту", зрадила українську націю. Справді українська, справді еліта – зусиллями «п'ятої колони» імперської Москви та спецоперацій іноземних спецслужб відтиснута від влади в державі з назвою Україна. Прозорливе передбачення видатного українського політолога-патріота М. Сціборського, що в умовах космополітичної демократії партійні комітети стають "торгівельними бюрами, де можна купити-продати суспільний інтерес по вподобі", та відбувається скупчення в проводі партій і у влади: різних неморальних суспільних покидьків (читай – безсоромних грабіжників народу, корупціонерів) з інтересами своєкорисного гешефтмахерства, в реаліях сьогоденної України розіграно як ніде більше в світі.

Хіба можна сподіватися на відродження українства після тривалого нищення його в Україні окупаційними режимами, якщо державна владна команда, для якої всеукраїнське є чужим і небажаним, але з чим треба хоч про людське око рахуватися, вже веде в нелегальний спосіб і протизаконну переструктуризацію всієї системи на "малоросійський" лад; йдуть утиски і звільнення ректорів – українських патріотів провідних ВНЗ, антиконституційним актом пролонгувала строки перебування московсько-імперських військ в Україні; організовує безперешкодні пропагандивні вояжі в Україну глашатая відновлення великої московської імперії – імперії в патріаршій рясі – Кіріла, який зухвало насаджує у зубожілих українським духом українців валуєвську ідею "єдіного русского міра", з якого українство ледь живим, але глибоко скаліченим, вирвалось нещодавно.

Справді, українці поки що пишуть: "Тисячі зривають листя з дерева зла і лише одиниці рубають його під корінь" (Г. Торо). Разом з колоніальним режимом слід викорчовувати всі передмови для його можливого встановлення – корупції, недосконалого законодавства, чиновницького диктату, симбіозу влади і бізнесу, агентів впливу іноземних держав та багато іншого, що заважає нашому поступу до вільного та достойного життя на своїй землі.

В новітній українській історії провідними одиницями, які знали, як рубати під корінь, були наші національні герої Є. Коновалець, С. Бандера, Р. Шухевич, Я. Стецько, а їхнє провідництво було таким, що піднімало до національної гідности і справедливої боротьби великі маси українців в Україні та в світі. Вороги України свідомо не допускають його теоретичну спадщину в нинішню Україну. Маємо з цього усвідомити, що доки не викинемо зі свідомости чуже "сміття" та не зміємо з себе чужу "грязь", особливо московсько-кирилівського штибу, доки не засвоїмо абсолютну необхідність перехідного періоду від підневільного стану до справді української державности під пріоритетом української національної демократії як інструменту ліквідації антиукраїнських сил в Україні, доти йтимемо шляхом деградації і дегенерації, або до радикальних дій з великими жертвами, як то було вже не раз у нашій історії.

У нас ще є шанс скинути колоніальну владу шляхом української демократії, та консолідованої національної боротьби за українську Україну; для цього плекаємо українську свідомість і гідність в українських масах, але і порох сушімо.

Прийнята конференцією Кримської організації КУН

15 серпня 2010 р.
м. Сімферополь

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Олександр Антонов	8-093-903-86-62
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Пшевлоцький Микола	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 758-31-13
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Білах Іван	(8050) 339-56-12
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

ПОЛІТИЧНИЙ АЛЬЯНС

Д.СВІТЛИЙ

КРАЇНА КРИВИХ ДЗЕРКАЛ І ПАРАДОКСІВ

Не квилити і не жебрати!

Хіба не дивно?!

Всі ті, хто писав дисертації і здійснював політику (реалізовував практичні заходи) в добу криваво-голодоморної та концтабірної фази єврейсько-більшовицького московського імперіалізму щодо "соціалізму в основному", "розвинутого соціалізму", "комунізму, як вищої фази...", вихваляв і розвивав сфальсифіковану московською псевдонаукою історію Малоросії-України – частини "новай істарічєскай общнасті", доростав на тому матеріалі до ступеню доктора наук, звань професора та академіка, залишаються професорами та академіками і в сучасній Україні і керують теперішньою політичною, історичною та філософською науками (та й практики в основному ті ж), хоча вся та попередня московсько-імперська апокаліптична маячня не лише провалилася, а зганьблена та засуджена як блуд.

Ті українські науковці, політики, філософи, історики, які ще з доби Сталіна починаючи і дотепер розуміли ту фальш і мужньо творили науку-повчання про невідворотний розвал імперії зла, проблеми відродження України після тривалого імперського мору, ще й дотепер гнані, державної політики їхньої правдивої репрезентації для народу не відчувається, бібліотеки їхнім рятівним для України творчим доробком не наповнюються. Мало того, видається так, що все тим самим єврейсько-більшовицьким вченим кагалом через структури Вчених рад і Вищої Атестаційної Комісії (ВАК) праці справжніх науковців блокуються; бо, бачиш, друкувалися самвидавом, в нелегальних і легальних газетах, редакції яких йшли на ризик в деспотично-імперську та революційно-визвольну добу, яка продовжується й тепер під напівбожевільний галас симоненків, вітренків, грачів та іншого імперського "воронья", а тому не підлягають включенню до списку наукових праць. Наприклад, видатний український філософ і національний Провідник Я.Стецько, найвидатніший український політолог та політик XX ст., національний Провідник С.Бандера – автори наукових праць епохального значення, якби були живі тепер, не змогли б захистити дисертацію, бо не в тих виданнях друкували свої наукові твори.

Ті, хто від імені імперії переслідували, убивали, арештовували, судили і ув'язнювали свідомих українців – борців за державну Україну, сьогодні керують Україною або проживають на високих пенсіях. А ті, хто в боротьбі за Українську Соборну Самостійну Державу поклав життя, втратив здоров'я в концтабірних катівнях та на сибірських засланнях, належно не визнані державою, не вшановані; мало того – піддаються паплюженню та побиттю міліцією та оскаженілим імперським "вороньйом".

Пам'ятники іноземним катам і зрадникам українського народу не лише продовжують засмічувати свідомість громадян, бо не знесені, але встановлюються знову ворогами української нації. Неприховані вороги української державности в Україні, та деякі заблудлі поки що українці твердять, що не треба чіпати пам'ятники, бо то, мовляв, наша історія.

Так неправдива ж історія, злочинно сфальсифікована! Можна й залишити ті бовввани, але добудовані новим обрамленням з відображенням на меморіальних плитах послужного списку злочинів, заподіяних живим персонажем, увічненим імперською владою в конкретному пам'ятнику, щоб духовно гнобити українців та прискорювати їхню асиміляцію.

Маю застановитися на воланні "ЧОМУ?!"?

Спробуймо вдуматись у правдиву відповідь відомого в світі режисера О.Довженка: "В чомусь найдорожчому і найважливішому ми, українці, безумовно, є народ другорядний, поганий і нікчемний. Ми дурний народ і невеликий, ми народ безцвітний, наша немов один до одного непошана, наша відсутність солідарності і взаємопідтримки, наше наплювательство на свою долю і долю своєї культури абсолютно разючі і абсолютно не викликають до себе ні в кого добрих почуттів, бо ми їх не заслуговуємо. Вся наша нечулість, боягузництво наше, зрадництво і пілатство, і грубість, і дурість під час всієї історії воз'єднання Східної і Західної України – тут на сьогодні уже політичний архаїзм, припустимий для тодішнього О.Довженка, але неприпустимий для теперішніх українців є чимось, чого історія не повинна нам простити, є чимось, за що людство повинно нас презирати, якщо б воно, людство, думало про нас.

У нас абсолютно нема правильного проектування себе в оточенні дійсності і історії.

У нас не державна, не національна і не народна психіка.

У нас нема справжнього почуття гідності, і поняття особистої свободи існує у нас як поняття волі (звідси індивідуалізм і отаманство), а не народно-державне розуміння (марксівське) свободи як усвідомлення необхідності. Ми вічні парубки. А Україна наша вічна вдова.

Ми удовині діти" [Щоденник (1941-1956), Київ, "Веселка", 1995, стор. 287].

Це правдива відповідь О.Довженка на прокляті запитання часу. Вона пояснює, чому у нас так багато викривлень і парадоксів. Але така відповідь надто пом'якшена, поблажлива, бо навіть не згадується про зрадливу частину нації. Вона наголошує факти, але примовчує їхні причини.

Академік А.Погрібний, знаючи правдиву історію свого народу під іноземною окупацією, особливо під московським режимом, який систематично і нещадно винищував цвіт української нації, винищував всіх і все, що дихало прагненням свободи та національної державности, тобто – виводив породу національно-кастрованих українців, таку собі піддатливу для асиміляції в московство народну масу, заявив: "Не в образу хай буде сказано вам, мої ровесники, як значно або трохи старші за мене та дещо молодші, що значна й значна частина нас ростилася з нездорового, ураженого сімені, в тому числі і в генетичному плані". Названа причина, страшна причина! Власне, йдеться про жертви "генетичного геноциду" з життєвим рабським ідеалом: "працювати-жерти-злягатися-спати-випорожнятися". Гітлер не встиг досягти такого результату, не вистачило часу, а Москві вистачило!

Професор Л.Силенко, знаючи ту страшну причину, учить: "Об'єднати народ і повести його боронити національну честь тоді, коли він про неї нічого не знає, не можна. Тішити народ, що чужа церква вже ввійшла в його кров і плоть і стала рідною національною справою, можуть відважитися тільки деморалізатори народу". Хоча у формулі Л.Силенка про церкву йшлося про розмежування інших церков, сьогодні вона (формула) абсолютно вписується в завдання рятівного відмежування українських віруючих від московської фальш-церкви. В.Янукович, ігноруючи українські національні церкви, національний обов'язок яких перед своїм народом і перед Богом – злитися в одну Помісну заради об'єднання народу, іде не просто в чужу, московську, а в фальш-церкву, бо насправді вона стала рабою владної імперської кліки, яка не приховує намірів знову загарбати Україну.

Чи під силу носіям "ідеї" – "працювати-жерти-злягатися-спати-випорожнятися" ще одна формула Л.Силенка: "Хто за волю не платить життям, достойного життя не має. Життя праведне народжене з крови людей праведних, здібних за життя платити життям"? Питання риторичне. Коли Московія лише почала оговтуватись від шоку, завданого національно-визвольним вибухом проти імперії зла кінця 80-х – початку 90-х років, та взяла курс на підступне загарбання України, газета "Незборима нація" № 24, грудень 1995 р. опублікувала мій заклик – "Готувати українських Басаєвих!" (тоді національний герой Чеченії Ш.Басаєв ще не був знищений московськими карателями, які під пустопорожнє улюлюкання вільного світу про необхідність дотримання Москвою прав людини топили в крові національно-визвольний рух гордого кавказького народу). Хтось гарячий відреагував на заклик приблизно так: якби таких полковників, як автор заклику, було в Україні три сотні, владу в українські руки треба перебирати б силою. Довелося пояснювати, що три сотні полковників – мало, що потрібна ще критична маса народу, що сотні тисяч українських Басаєвих потрібні так само, як і відсутність українців-зрадників, які відмовляються з такою жадобою повернутися до рідної національної мови-душі, від якої (жадоби!) наш історичний ворог здригнувся б, і що це необхідне не для того, щоб кров лилася, а навпаки – щоб не лилася, щоб агресор втратив п'яту колону та облишив ідею нового загарбання, щоб ми в Україні вирішували питання національного відродження після тривалого імперського вбивства не багнетами, а бюлетенями. То ж від тваринного "ідеалу" треба підніматися до національно-державного. А не піднімаємося в належному темпі, тому викривлення та парадокси.

ЩО РОБИТИ?!

Не квилити і не жебрати: "Боже великий, єдиний, дай волю, дай долю, дай доброго світа, щастя дай...". Бог – не подавальник, Він покладається на людей праведних, а не жебраків. Роздивімось довкола, як народи беруть свободу...

У Тернополі вандали розбили барельєф Слави Стецько

У ніч з 17 на 18 серпня у Тернополі вандали розбили меморіальну дошку видатній українській громадській та політичній діячці, голові ОУН(р), Президенту Антибільшовицького Блоку Народів, народному депутату трьох скликань, Голові КУН Славі Стецько.

За словами охоронця будинку, на якому було розміщено барельєф, близько другої години ночі він почув сильний гуркіт. Коли він вийшов на подвір'я, то побачив, що меморіальна дошка збита зі стіни і лежить на землі. Правоохоронцям, які приїхали за викликом, впіймати зловмисників не вдалося.

Голова Тернопільської обласної організації Конгресу Українських Націоналістів Іван Білах переконаний, що це спеціально спланована напередодні Дня Незалежности провокація проросійських сил. "Що це не випадковість, засвідчує те, що цієї ж ночі було зруйновано меморіальну дошку полковнику УПА Омеляну Польовому. З приходом команди Януковича антиукраїнські сили відчули свою безкарність і вседозволеність", – наголошує Іван Білах.

"Ми вже звернулися до міліції з вимогою розслідувати цей акт вандалізму і сподіваємося, що в найближчий час правоохоронці знайдуть зловмисників", – зазначив голова Тернопільської обласної організації КУН.

Голова Конгресу Українських Націоналістів Олексій Івченко зазначив, що КУН буде тримати хід розслідування цього інциденту під контролем. "Вельми тривожним є те, що цей випадок трапився саме на батьківщині Слави Стецько та Омеляна Польового. Це підкреслює цинізм і зухвалість виконавців та замовників цього злочину. Переконаний, що громада Тернопільщини зможе захистити честь української нації та не дозволить паплюжити пам'ять українських національних героїв", – сказав Олексій Івченко.

Нагадаємо, 30 травня у Тернополі до 90-річчя від дня народження Слави Стецько Конгрес Українських Націоналістів спільно з Тернопільською міською радою та іншими патріотичними організаціями області відкрив меморіальну дошку засновниці КУН. Пам'ятну дошку було відкрито на фасаді будинку, розташованого на бульварі Тараса Шевченка, 3, поруч із пам'ятником її чоловікові і соратнику Ярославу Стецькові. Саме в цьому будинку, у приміщенні Тернопільської обласної організації КУН, неодноразово бувала та працювала Ярослава Стецько.

Конгрес Українських Націоналістів проголосив 2010 рік роком Слави Стецько, цю ініціативу підтримала Львівська обласна рада.

ХАЙ ЖИВЕ СОВОК!

Дещо про футбол і патріотизм

Логіка мутантів: після «злиття» економік та ідеологій Київ та Москва «зливатимуть» докупи ще й футбольний чемпіонат?

Володимир МАНЬКО,
"Нація і держава"

ХОХЛЯЦЬКІ ПОТИЛИЦІ

Останнім часом з різних інформаційних джерел ллється інформація про необхідність об'єднання українського та російського футбольних чемпіонатів. Мовляв, це значно підвищить рівень українського футболу. Схвальну оцінку цій ідеї вже дали власники найпотужніших українських футбольних грандів – київського "Динамо" та донецького "Шахтаря". На сайті УНІАН, приміром, нещодавно було розміщено висловлювання генерального директора ФК "Шахтар" пана Палкіна. Він з розпачем повідомив, що прямо зараз, на жаль, об'єднати чемпіонати неможливо через певні причини. Натомість він по-стаханівськи видав на-гора іншу пропозицію – працювати над формулою розиграшу єдиного кубку, втіливши яку, й буде зроблено значний поступ на шляху до остаточного об'єднання чемпіонатів. Для пана Палкіна розиграш кубку України є "не таким вже рейтинговим". Як футбольний вболівальник зі стажем та український патріот рішуче заперечую необхідність будь-якого злиття українського футболу з російським, і на це є кілька вагомих причин.

Український клубний футбол є повністю самодостатній та апріорі сильніший, відтак не потребує злиття з чимось гіршим. Українська земля продовжує народжувати більше футбольних талантів, аніж російська. Про це свідчить кількість українців, які грають за російські футбольні клуби. Маю спогади ще з років спочилого у бозі "совка", коли усього союзного футбольного воза тягли в першу чергу українські команди – "Динамо", "Шахтар", "Дніпро", "Карпати", "Металіст" та "Чорноморець". У той час у Росії футбол був лише у Москві та Ленінграді. У Москві ж і керували процесом. Та й на сьогодні, коли футбольні координати в Україні і в Росії повністю зміщено в бік приватної власності, говорити про те, що російський клубний футбол став якісно кращим немає жодних підстав. Навпаки, український футбол є кращим, що й доводять сутички "Динамо" зі "Спартаком", "Динамо" з "Рубіном" та "Шахтаря" з "ЦСКА" в єврокубках, де наші команди неодмінно виходили переможцями. Можливо, саме цей беззаперечний факт неабияк дратує російських футбольних функціонерів, яким кортить покерувати й українським футболом, як і в союзні роки. Саме для цього вони й "народили" на світ божий ідею про злиття чемпіонатів, накинувши на неї каптур благих намірів, таких як загальне підвищення рівня об'єднаного чемпіонату, збільшення відвідуваності стадіонів тощо. Проте на шальках терезів, що намагаються схилитись у бік Росії в цьому питанні, є купа грошей. Російська футбольна індустрія безперечно має потужніші фінансові вливання, джерела яких ведуть у невичерпні нафтогазові родовища нашого північно-східного сусіда.

З клубним футболом, здається, в цілому розібрались. Але на цьому питання не вичерпано. Росія не заспокоїться лише фактом поглинання українського футбольного чемпіонату. Переконаний, що остаточна мета – злиття збірних України та Росії у єдину команду, з назвою, приміром "збірна святої русі" та з двоголово-трикольоровою символікою на футболках. Усе це не вигадка, а реалії найближчого майбутнього, які повністю вкладаються в контекст повзучого відновлення імперії на 1/6 території землі. Футбольна індустрія України, інфраструктура якої почасти розбудовувалась і за наш з вами кошт (платників податків), як і за "совка", повинна буде впрягтись у єдиного імперського воза, лаври від здобутків якого, звісно, пожинатиме Москва. Таким чином Росія не просто хоче позбавитись сильнішого конкурента на світовій арені шляхом тривіального поглинання, піджививши власну міць за наш рахунок, а й тут переслідує чітку геополітичну мету. В мене постає питання іншого штибу, не футбольного. А чи погодимось ми, українці, на те, щоб в нас відібрали можливість вболівати за нашу національну, жовто-блакитну збірну? Оскільки сьогодні футбол є грою мільйонів, то позбавити націю її національної збірної означатиме відібрати одну з питомих ознак її самоідентифікації. Уявляєте, щоб, наприклад, італійців позбавили їх "скуадри адзурри"?

Чи розуміють такі прості речі у ФК "Шахтар" та ФК "Динамо", розробляючи усілякі там формули об'єднання, чи їхня свідомість остаточно затьмарена молохом різнокольорових купюр? Питання риторичне. З точки зору їхньої клубної бухгалтерії, вони діють правильно. Проте, це єдиний плюс, який принесе з собою об'єднання чемпіонатів – подальше накопичення баришів власників українських грандів. Плюс чисто меркантильний та дуже сумнівний. А 2/3 складу теперішньої української прем'єр-ліги повинні будуть йти геть у першу лігу, тобто на задвірки, бо для них, незаможних, місця у так званій об'єднаній еліті не буде. То про який розвиток українського футболу йдеться, пане Палкін? Український футбол – це не лише "Шахтар" та "Динамо". Такі команди, як "Ворскла", "Оболонь", "Кривбас" та інші також мріють про єврокубки, а їхні вболівальники не гірші за динамівських чи донецьких!

Отже, абсурдна ідея щодо так званого об'єднання чемпіонатів України та Росії має бути відкинута як невигідна та шкідлива. Ніколи рівень українського футболу не підвищиться шляхом позірного злягання з футболом російським. Разом з тим, пане Палкін, бажаю Вам наснаги та успіхів у подальшій розбудові ФК "Шахтар", але лише у контексті усього українського національного футболу. Будьте патріотом України!

УКРАЇНСЬКИЙ ВИБІР

ТЕМА НА ЧАСІ

С. КОНОТОПСЬКИЙ

З гіркотою треба ствердити, що жоден Уряд ані адміністрація Президента за роки Незалежності не опрацювали програми розвитку України на найближчі роки, а тим більше не створили національної програми розвитку на найближчі десятиліття, як це практикується у світі. Такого проекту не було опубліковано і не внесено на розгляд до ВР. Не створено також регіональних чи пак обласних програм розвитку на близці роки на перспективу. Причин цього стану є дві: владні структури в Україні не мали вміння державного думання, вони були навчені виконувати плани, накинуті окупаційною владою з окупаційного Центру і були зайняті персональною гризнею, запрограмованою також чужими ворожими антиукраїнськими силами. Окремі люди, які пробували щось робити у цьому напрямку, були замордовані або попереджені автомобільними аваріями чи замахами, як за совєтських часів. Влада ледве борсалася з річними бюджетами. Така страшна дійсність.

А будучність має той, хто вміє перемагати, випереджувати, прокладати нові дороги, а для цього треба вміти і хотіти (!) думати на перспективу.

Не виконає цього завдання і новий Уряд разом з новим Президентом, бо то не український уряд, а уряд, для України складений в основному з людей з російськими паспортами, які не мають потрібних кваліфікацій і вміння до управління незалежною державою. Та й не для цього вони захопили владу. Для них Україна то тільки республіка, якої "історії не треба переписувати". Це політична ідеологія президента В.Януковича. Вони працюють за совєтськими зразками. Пам'ятаєте, як починались всякі постанови уряду УССР і ЦК КПУ тих часів? Завжди з обов'язковою формулою і зразком: "Виконуючи постанову уряду СССР"... чи "рішення Політбюро КПСС.." і так далі. Сьогодні цю формулу заступили постійні особисті зустрічі президентів Д. Медведева і В.Януковича та прем'єрів обох країн. Жоден "президент" т.зв. республік РФ за цілий рік не зустрічався стільки разів з президентом чи прем'єром РФ, як В.Янукович всього за кілька місяців. Навіть воля патріарха Москви в Києві сприймається як політичний наказ і виконується негайно і беззастережно.

Це спадщина царсько-совєтської окупації, де конституцію чи КК заступали Укази чи Постанови Політбюро, а такої установи, як незалежний Конституційний Суд, єдиним завданням якого є слідкувати за тим, щоб Президент і Уряд та судочинство не порушували Конституції, не існувало.

Усвідомлюючи політичну ситуацію, що заіснувала в Україні, самостійницько-державницькі сили, а в першу чергу націоналістичні, мусять здобутися показати народові дорогу виходу з цієї руїнницької ситуації. Завдання історичної відповідальності за Українську державність, за існування народу і його розвитку. Це завдання ми мусимо виконати! Закликаємо державотворчі сили до дискусії і дії за збереження політичної суверенности Української держави.

м. Батурин

ПОПІЛ ІМПЕРІЇ

Економіка вертухаїв чи економіка інтересів?

Сучасна Росія: спадкоємиця Золотої Орди

В Золотій Орді (Олтин Урду) гегемонами були "ушкуйники" – служилі загони Орди. Такі загони складалися з московитів. В літописові у рік 1375 записано розповідь про похід 2 тисяч ушкуйників (у Тверському літописові – 1,5 тисяч) під проводом воєвод Прокофія і Смоляніна на Тверську землю, тоді ще не підлеглу Москві. Вони пограбували місто Кострому, підпалили його і багато християн "в полон поведоша с женамі і детьмі". А потім повели полон на південь і там продали людей в рабство.

Плано Карпіні, ватиканський посланець, так розповідає про землеробство в поневолених землях. "Весь урожай вони збирають у стодоли своїх господ, а ті дають їм на посіви і для прогодування". Ось де витоки російського соціалізму! Треба сказати, що хліборобами в Золотій Орді були також поселенці і селяни з України – і вільні, і захоплені людоловами. Іпатєвський літопис уже за роком 1241 (зразу після погрому Києва) розповідає про болохівських (нині Вінницька область) князів, які перейшли від Данила Галицького на бік завойовників (на бік "правовірних" московітів) і зобов'язалися сіяти для них пшеницю і просо: "Оставили їх тартари, щоб їм орали пшеницю і просо". Не важко буде здогадатися – ким були оті завойовники "татари", до яких перейшли болохівці. Сумлінний історик Татіщев наводить у своїй "Історії" приклади того, як Юрій, прозваний Долгоруким, чинив набіги на Україну, щоб захопити людей у полон для землеробства і для продажу на невільницьких ринках. За використання старих літописів і згадки у своїй "Історії" старих, неузгоджених з Синодом і царським двором літописних свідчень про справжню сутність Золотої Орди історик потрапив в опалу.

Багато схожого в суспільних відносинах Золотої Орди з опричниною Івана IV, прозваного Грозним, та в політиці російського більшовизму. Інстинкти минулого дають про себе знати і в наші дні. Це видно і на практичній політиці Кремля – правдами і неправдами оволодіти ключовими підприємствами в Україні і позбавити українську промисловість і Україну самостійности. Робиться це, звісно, під благими гаслами "переплетіння економік", бо "попередній режим" не розумів національних інтересів. Між тим, добре відомо, що обіцянки "кооперації" (спільного виробництва) зумовлюються саме переходом власности в управління структурам, підконтрольним інтересам Кремля – "для пущей увєрєнності". Демагогічних заяв при цьому вистачає. Одна з них – "технологічні секрети російських підприємств". Які саме "секрети" – важко сказати, бо сам Кремль усі свої надії покладає на прихід в російську економіку чужих "секретів". У проведенні збанкрутілої ідеології під рукою Кремля, як завше, і чорносотенна РПЦ.

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Хіба не так вів себе в Україні і Киріл Гундяєв? Змахуючи зап'ястям з швейцарським годинником у 30 000 євро, патріарх закликав до "справедливости", але, бачте, не у своїй власній країні (де контрасти між статками людей разючі), а в сусідній Україні. Такі "борці" за "справедливість" у сучасній Росії складають 18-мільйонну бюрократичну масу служилих людей, державних утриманців – від збирачів податків, ФСБ, МВС до попів з їхніми приходами – опори режиму, які "раздно ведаше роботящі і многі душі". Основна мета такої політики, як про це оголосив Киріл, полягає у тому, щоб таким чином виступати "сільним суб'єктом" на "міровой арєнє". Проти кого і за що? І як розглядати величезні вклади "благонадьожних російскіх капіталістов" в нерухомість і в банки за рубежами Росії? У тому числі великі активи "Газпрому", інших російських корпорацій, окремих осіб та все більше нерухомості і самого "святого" акціонерного товариства РПЦ. "Справедливість" в сучасній Росії вимірюється 15-кратним розривом у прибутках росіян, а "гостайна" – сотнями тисяч "благонадійних" росіян в Лондоні. Чомусь такі явища ні владу, ні РПЦ не турбують. Не турбує ні російську владу, ні РПЦ становище українців в РФ, де жодної української школи, ніяких засобів української інформації. Про це й сказав у своєму виступі на радіо "Свобода" співголова т. зв. федеральної національно-культурної автономії В. Ф. Семененко. І що? Знайшовся "кадр", який звернувся з "запискою" у найвищий суд РФ з пропозицією заборонити "національно-культурну автономію українців". То про яку "спільну суб'єктність" можна говорити? Хіба що дивуватись політичній розперезаності "руской общіни" в Україні, якій не бракує російських чи російськомовних ЗМІ, шкіл, театрів. Та їм "і того, бач, мало". Чи виступила ота "община" хоч раз за справедливість? А хіба вони відають, що то таке? Їх би рилом об асфальт біля кожної газетної ятки, у якій немає українських видань. І то так би в усіх містах України, а на вибірку – в містах Росії!

Промовистим став останній "газовий конфлікт" між "Газпромом" (насправді – Кремлем і зацікавленими економічними структурами в Росії) і нафтогазовим комплексом союзної Білорусі. В основі цього конфлікту нібито ціна на російський газ для Білорусі. Саме так виглядає на поверхні – в пропагандистських ЗМІ. Причина, однак, в іншому.

Відомо, що основним регулятором цін в умовах ринкових відносин має виступати закон мінімальних виробничих витрат. Цей закон відіграє вирішальну роль в оптимізації ринку, у розташуванні виробничих сил. Фору на ринку отримують ті підприємства, які досягли найменших витрат. Дія цього закону примушує інших суб'єктів ринку або модернізувати своє виробництво, або щезнути з ринку. Так, якщо білоруські НПЗ досягли високого рівня переробки нафти (вихід світлих продуктів до 80%), модернізувавши своє виробництво до рівня кращих європейських, а в Росії вихід таких продуктів становить 40%, то Білорусь у даному випадку може або зменшити обсяги закупівлі російської сировини, або продати на ринку чесно зароблене. Фактор найменших виробничих витрат спонукає до модернізації і кращі, і гірші підприємства. Це і є економічний мотор модернізації. Російські ж "модернізатори" хочуть лише одного: "або віддайте ваші НПЗ, або платіть за вашу модернізацію нам за більш високими цінами, бо ви нам конкуренти".

Так було в роки планової економіки в СРСР. За ціни вирощування зерна в Україні втричі менший, аніж в російському Нечерноземеллі, закупівлі всього зерна в Україні відбувалися за цінами виробництва (собівартості). Так само, за собівартістю зерна, але значно вищій, держава закупала зерно в Нечерноземеллі. Внаслідок цього втрачався інтерес виробників в Україні. Наслідок – пусті прилавки, черги, імпорт зерна. Введення "твердих цін" зразу ж показало ефект – банкрутство радгоспів на Нечерноземеллі. І поганого в тому нічого не було. Тут можна було вирощувати інші культури – технічні (льон, рапс тощо). Навіщо ж було поширювати вирощування бавовни до таких розмірів, що забракувало води річок – Сир-Дар'ї та Аму-Дар'ї? Все це призвело до обміління Аральського моря. Хто винуватий?

Захоплюючи кращі підприємства, ушкуйники різного штибу повиснуть важким тягарем на економіці Білорусі, України, на виях людей праці. Поки не доведуть економіку до банкрутств. З такими веригами про будь-яке благополуччя говорити зайве. Сучасне політичне життя в Російській Федерації – дзеркало золотоординських та царських порядків. Вертикаль влади і "Єдіная Росія", як партія "ушкуйників" (стригалів податків через різні форми використання бюджету) не допустить існування в Білорусі чи в Україні незалежного конкурента – ні в економіці, ні, тим більш, у політиці. Опозиції такій системі не існуватиме. Бо ж йтиметься про "інтереси істінной вєри і т. п.". Чи не стане в Білорусі і в Україні знову так, як у добу Тараса Шевченка та діда Талаша, коли з людей здирали "останню свитину", бо "йому, бач, мало". Та ще, може, "блаженний" який-небудь на московській площі поскаржиться прохожим: "Копєйку отнялі!". Ото й все "переплетіння економік", "гарантії свободи слова", ото й "вся опозиція" і "така кооперація". В сучасній економіці нічого з примусу не виникне. Такий висновок ґрунтується на висновках Гегеля: "розвиток суспільства йде через самопізнання і на його основі". Будь-яка кооперація між країнами неможлива без врахування економічного інтересу партнера. І прогрес – теж.

Оксентій ОНОПЕНКО,
м. Москва, Росія

В своїй хаті – своя правда

Іван РЕУЦЬКИЙ

Ми живемо в країні з історією, про яку Винниченко казав, що її без заспокійливих крапель читати не можна.

Потрібно визнати, що Україна розвивається латиноамериканським шляхом з олігархами, латифундистами, зубожілим народом та іншими атрибутами. Можна говорити скільки завгодно, що рухаємося до Євросоюзу, але ж де-факто – держава копіює досвід найгірших представників Латинської Америки. В поважній державі є обов'язкова для всіх ідеологія, що відтворюється законодавством, освітою, культурою, мистецтвом – це ідеологія націоналізму. Це і система державних символів, і комплекси народних ритуалів, і кіно, що звеличує героїв української історії. А влада в Україні... Влада совкової доби, влада криміналітету, влада «п'ятої колони»... Не українська, не національна, не для народу! За 19 років незалежности України не з'явилося потужної інфраструктури ідеологічного захисту держави, всіх тих, хто стояв біля державного керма весь цей час, не можна назвати українськими патріотами.

На моїй Батьківщині ширяться чутки щодо нібито неминучого фатального розпаду України. Справді, Україна тривалий час була об'єктом різнобічних впливів. Але Україні загрожує не об'єктивний, а штучно організований, спровокований «п'ятою колоною» та деякими сусідніми державами розлом. Як, наприклад, спровокований Радянським Союзом 1945 року розлом Німеччини, а 1953-го – розлом Кореї. Єдність держави має бути предметом постійної уваги вищого державного керівництва. Антиукраїнські пропагандисти виграли перші бої за контроль над історичною пам'яттю в Україні через слабкість і байдужість держави та національно-демократичних партій. Фатальної небезпеки розлому України немає, але це не означає, що її взагалі немає. Українська самостійна соборна держава житиме? Але це залежить від того, чи буде найближчим часом сформовано єдиний та потужний патріотичний рух.

В Україні 31 жовтня 2010 року – дата проведення виборів до місцевих органів самоврядування. Ознак єдиного потужного національно-демократичного руху – політичної партії у нас немає. В українських реаліях політика існує окремо від потреб більшости людей. Вибір для громадян все ж залишається: або стати частиною сценарію влади, дозволивши реалізувати її плани, або відповідально поставитися до поведінки на виборах. Протягом останніх дев'ятнадцяти років Україна – українською не могла відбутися взагалі. Для партійної номенклатури державницьке мислення – незрозуміле і чуже явище. Партквитки нових політичних партій не змінили їхньої сутности, вони лише стали лобіювати інтереси олігархічних кланів. Українські патріоти так і не змогли достукатися до свідомості пострадянських українців. Кримінально-олігархічні клани керують духовно-пустою та національно-несвідомою біомасою – зубожілим народом. Народ "мають" вихолощені "сиві мерини". І наш обов'язок – покласти край тотальному антиукраїнству, висловити недовіру владі совкової доби на місцевих виборах і розпочати нарешті процес національного відродження, об'єднання!

В своїй хаті – своя правда!

ГЕРОЯМ СЛАВА!

МАРТА

22 серпня (по паспорту), 9 серпня фактично сповнилося 85 років Костюк-Процак Стефанії, учаснику бойових дій ОУН-УПА (псевдо "Марта"), реабілітованому політв'язню, члену Конгресу Українських Націоналістів, голові Івано-Франківської обласної організації ВЛУЖ, нашій постійній дописувачці з Івано-Франківська.

Пропонуємо Вашій увазі у скороченому варіанті витяг з книжки Михайла Томащука "Запалала вогнем".

Був вересень 1939 року. Набирав обертів маховик Другої світової війни. 14-річна Стефа Процак здивовано видивлялася на чудернацьке військо у гостроверхих шапках, що несподівано з'явилося на вулицях Станиславова. Усі брудні, обшарпані, прибули на селянських возах. Жінки – в різнокольорових штанях, на високих підборах. Звикла ж бо до польських "фуражерок" та показного жовнірського гонору.

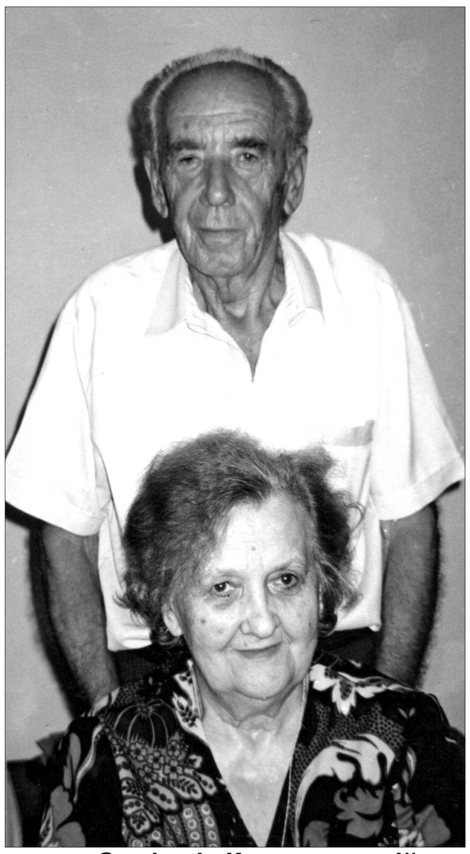
Нова влада наводила свої порядки. Жіночу гімназію УПТ "Рідна школа" на вулиці Липовій 82, в якій у першому класі навчалася дівчина, зліквідували. Пішла у совітську школу, але утратила при цьому два роки навчання. Невдовзі вступила до таємного учнівського гуртка, у якому вивчали історію України, читали заборонену літературу, бо тривала підпільна самоосвіта, діяло Юнацтво ОУН. Збиралися по квартирах, іноді в парку. А першого за совітів Великодня увесь клас, змовившись, не прийшов у школу. Викликали батьків, якийсь енкаведист вишукував призвідників. Але все обійшлося.

22 червня 1941 року біля будинку філармонії почула, як прохрипів гучномовець, і Молотов повідомив, що розпочалася "вітчизняна" війна. Арешти стали масовими. На тюремному подвір'ї безперервно гули мотори. З повними міхами награбованого добра (прибули ж голі-босі!) поспішно втікали москалі.

В кінці червня Станиславів після дволітньої совітської та двадцятилітньої польської окупації жив своїми турботами. Формувалася українська поліція, готувалися до перезахоронення жертв НКВД. З'явилися перші відділи мадярів. Німців ще не було. Обласним провідником Юнацтва ОУН був Осип Білобрам, а членами обласного проводу – Василь Савчак з Ямниці, Ніна Посацька та Михайло Хміль ("Зенон"), який уже віддавна був на квартирі у Стефиної мами. 30 червня повернувся додому з квітами і привітав усіх з відновленням Української держави у Львові. Наступного дня доручив Стефі організувати Юнацтво у торговельній школі, яка мала невдовзі відкриватися. Стефанія склала присягу і вже як член молодіжної ОУН зі знайомих дівчат готувала юнацькі ланки. За всіх мала поручитися. Вдома появилася друкарська машинка.

12 липня, на Петра, у місті відбулося офіційне проголошення віднови Української держави. У Львові крайове правління уже було заарештоване, але тут мадяри в життя міста не втручалися. Та 14 серпня всю владу перебрали німці, а 14-15 вересня в області провели масові арешти бандерівців. Доносили на українців поляки. Був заарештований увесь обласний провід, відбулися арешти в районних центрах та містах, а 17 вересня усіх оунівців та підозрюваних відвезли машинами до Львова.

У березні 1942-го Стефу переводять з Юнацтва до сітки ОУН, бо за два роки довела, що може виконувати усі завдання Організації. В присутності членів ОУН склала приречення. З торговельної школи її направили продовжувати навчання у Львові. Але коли через кілька днів повернулася додому, у Ямниці на вокзалі її перестріли друзі і попередили, що вдома був обшук і їй веліли з'явитися в гестапо. Тоді й зійшла в підпілля. У кінці серпня була направлена повітовою Юнацтва у Тлумаччину. Розбудовувала жіночу мережу, проводила вишколи, а в середині 1943 року перейшла до Старого Угринова на вишкіл розвідників Служби Безпеки. Вивчали методи розвідки і контррозвідки різних держав, знайомилися з родами військ та озброєнь, вивчали різні способи шифрування, організацію розвідувальної сітки в СБ та УПА. Після курсів направлена в розпорядження крайового провідника "Роберта". Щоб не викликати підозри, продовжувала виконувати свої обов'язки в ОУН, але надалі, через можливість повернення совітів, займалася тільки справами розвідки. Керівники – "Митар" і "Сокіл". До кінця 1943-го організувала розвідувальну службу в Богородчанському та Надвірнянському районах. Підбирала людей, проводила з ними інструктажі.

Стефанія Костюк з покійним чоловіком Йосипом Костюком

У кінці 1944-го за порадою "Роберта" попробувала легалізуватися. Повернулася до матері, здала в домоуправління документи і чекала на паспорт. Але через тиждень попередили, що її прізвище є у списку осіб, які підлягають арешту. Тому терміново зібралася, попрощалася з мамою і помандрувала у темінь ночі продовжувати свою нелегальщину.

Коли фронт відкотився на захід, провідник "Роберт", а з ним і його особиста кур'єрка Стефа Процак, вирушили на схід, у Коломийську округу. На кілька днів затрималися у лісі під Ключевами, а в кінці грудня 1944-го перейшли у Космач.

Обстановка тоді була дуже складна. Селами рейдували жорстокі енкаведистські загони "червона мітла" та "чорна рубаха". Зі злодіїв, конокрадів та дезертирів Червоної армії організовувалися групи "стрибків". До того ж, викошувати людей червоній смерті допомагав тиф.

Від місцевих зв'язкових "Марта" дізналася (так називають Стефу старші березуни, які пам'ятають ті далекі часи) про таке. У Вижньому Березові по хатах лежить багато тифозних повстанців, але господарі, через загрозу заразитися, залишили хворих напризволяще. Зібрала кількох дівчат, які відшукали чисті верети, білизну, харчі, деякі ліки, і разом з ними пішла до хворих. Усі гарячкували, деякі були непритомні, а воші лазили, як мурашки. Хворих помили, переодягнули, перестелили ліжка. Їх було 15 чоловік. У двох на ногах розвинулася гангрена. Найслабших, як належить, розмістили по оселях. Частину перенесли до лісового табору. Так минуло кілька днів. У Баня-Березів повернулася в гарячці, а на руках з'явилися червоні плями. Злягла в якійсь хаті, самостійно вставати уже не могла, час від часу непритомніла, схоплювалася з ліжка і намагалася втікати. Господар, старенький глухий дідусь, мусив замкнути двері, щоб хвора не вибігла надвір. Коли прийшла до пам'яті, розповів, що декілька разів уночі приходила її добра знайома Рузя Томащук, міняла сорочку, постіль, приносила яблука, які терла на терці і підгодовувала недужу. Москалі, коли бачили на дверях табличку з написом "тиф", у хату ніколи не заходили. Хворіла довго: злягла взимку, а встала на кволі ноги уже навесні. Продукти у дідуся вичерпалися. Те, що приносила Рузя, ділили на двох. Большевики поводилися в селі зухвало і нагло, скрізь були порозміщувані застави – засідки, так що Рузі ставало щораз важче відвідувати "Марту".

Одного разу до хати увійшли чекісти – капітан і лейтенант. "Марта" спокійно мила посуд. Рузі вдома не було. Порозмовляли про щось і забралися. Але десь за годину лейтенант повернувся. Казав, що обійшов сусідів і переконався, що дівчина не з цього села. Коли вийшов з хати, вона, не гаючись, попрощалася з господарем. По сусідству була ще одна підпільниця Марійка. Порадившись, вирішили пробиратися до Слободи Рунгурської, а згодом була у Баня-Березові. Рузя зустріла як рідну. Станичний зібрав дівчат і всі разом обміркували наслідки недавньої большевицької акції. Через кілька днів у лісі біля Ключева зустрілася з "Митарем", який передав пошту для "Роберта" і мішечок, в якому було 120 монет царської чеканки. Іти пішки в Рожнятівський район ще не мала сили, і їй надали фіру з візником. Візник мав посвідку, що їде в Станиславів на ярмарок, а Стефа – його дружина. Доїхали щасливо. У місті довідалася, що через арешти зв'язок з Калушем утрачений. Десь близько була мама, були знайомі, але все це – не для неї, бо несла пошту. Бічними вуличками вийшла за місто, підсіла на машину з солдатами. Доїхала до Калуша, добралася до Рожнятова. В селі Ценява знайшла зв'язок. Тут теж тільки но відбулися каральні акції, так що підпілля було дуже обережне. Довелося пройти кілька перевірок СБ, поки вийшла на Липовиці. Дали зв'язок до "Роберта". У бункері, в якому перебував провідник з дружиною і охороною, дівчина захворіла. Кашляла, боліли ноги. Але знову забрала пошту і пішла на Косівщину. Цього разу довелося дуже важко: кашель посилювався. У Спасі на зв'язку попередили, що кілька разів навідувався і розпитував про неї "Кіров" (окружний "провідник" СБ). Не встигла ще як слід заснути, коли розбудив "Скуба". Завжди ставився до дівчини щиро і по-товариськи, але цього разу був якийсь похмурий. Сказав, що повинна негайно перебиратися на Косівщину, бо загрожує небезпека з боку "Кірова". Уже дорогою на Березови дізналася, що з Косівщини повернувся "Митар", і її відвели на його постій. Повідомив, що "Кіров" вимагав від нього доволу на арешт "Марти". Мотивував це тим, що вона, мовляв, майже не користувалася зв'язками і її важко перевірити. Але "Митар" такого дозволу не дав. Звелів дівчині йти на Косівщину і підлікуватися. Прощаючись, залишила листа до матері. Написала, що буде в Баня-Березові у Рузі Томащук (Перцович) або десь поблизу.

Дібравшись до Баня-Березова, злягла. А одного досвітку почула біля хати мамин голос! Подумала, що причувається. Відчинили стаєнку, і на порозі з'явилася мама. Гостювала тиждень. Обидві перебували на стришку стайні. На подвір'я не виходили. Уже тоді сусіди починали один одного боятися. "Марта" одужувала. Рузин сусід їхав фірою до Коломиї і забрав маму з собою. Передчуваючи довгу розлуку, поплакали.

Минало літо 1945-го. Про перехід до "Роберта" не могло бути й мови: боліли ноги. За тих декілька місяців так звикла до села, що до неї ставилися, як до своєї. У лісі над Березовами мав постій окружний провідник Коломийщини "Борис", який недавно перебув важку форму жовтяниці, відмовляли нирки. Якось отримала від нього записку, де йшлося про те, що, коли дівчині уже краще із здоров'ям, то було б добре зайнятися у сотнях вишколом. Узявши костура, пошкандибала на постій до "Бориса". Зрадів, бо з вишколами тут зовсім було сутужно. Через кур'єрів сповістила "Роберта" і "Митаря", що довго хворіла і зимуватиме, очевидно, на постої у "Бориса". В її розпорядження надали двох друкарок та невеличку бібліотеку. За наміченими "Борисом" темами готувала статті, лекції з історії України та української літератури. З сотень надходили кур'єри, навідувалися "Скуба", "Недобитий", "Мороз", інші старшини.

Нараз з боку Березовів ударили кулемети. Бій розгорявся з усіх сторін. Виявилося, що табір оточили большевики. Але з оточення вирвалися і повернули на Микуличин. "Марті" не залишалося нічого іншого, як тільки іти з групою "Артима" на Жаб'є. Переходили верхами по старій, ще австрійській воєнній дорозі понад Татаровом і Ворохтою. Пересуватися було дуже важко. Ноги провалювалися у напівзамерзлу снігову кашу. Щоб замести сліди, задній у групі стрілець "Черемош" волочив за собою вершок ялини. Нарешті прибули в розташування куреня "Недобитого". Дівчина цілий тиждень гоїла рани, що утворилися на ногах. Потім пішла з хлопцями у розвідку і обморозила пальці на руках. Вигоювала їх борсучим салом аж до весни. Щоб віддячитися стрільцям за співчутливе, братерське ставлення, вечорами при ватрі розповідала їм щось з історії України, читала книжки.

Влітку 1946-го на Завоєлах появився окружний СБ "Кіров". Чомусь боялася цієї людини, відчувала якусь ворожість. Він дав великий пакет з поштою для "Митаря", але наказав іти тільки із зв'язковим, бо навкруги большевицькі засідки. Якийсь хлопець ішов попереду, "Марта" за ним. Кладкою перейшли річку Пістиньку. Була уже ніч. Стежина бігла між кущами верболозів, зліва шуміла гірська річка. І раптом: "Стой, нє двігаться, рукі вверх!". Не замислюючись, відскочила вбік і – прямо в річку. Швидко побігла вниз. Ліс освітили ракети. Кулі свистіли над головою, але переслідувачі мали завдання, взяти дівчину живою, тому не стріляли, і їй вдалося відірватися від них.

Коли повернулася до хати, з якої вийшла, "Кіров" не спав, зустрів дівчину похмуро і вороже. Почала розпухати поранена нога. Привели якогось чоловіка, і він звичайною срібною ниткою наклав на неї кілька хірургічних швів. "Кіров" попередив, що повернеться за два дні, а вона повинна чекати його, без нього – нікуди ні на крок. Але вирішила інакше. З розпухлими ногами якось дошкутильгала до Березовів і зустріла там "Бориса". Через якийсь час рани погоїлися і пішла на зустріч з "Митарем". Коли розповіла про свої пригоди і поведінку "Кірова", провідник спохмурнів, але не відповів нічого. Велів знову повертатися до "Бориса". У кінці вересня одержала записку від "Митаря". Її направляли на зимівлю у розпорядження поручника "Сірого" (Іван Кулик, родом з Донеччини). Зв'язок з ним – через надрайонового Жаб'івщини "Артима". Попрощалася з "Борисом" і його оточенням, через зв'язки у жовтні 1946 року прибула до села Криве Поле на Жаб'івщині.

"Артим" зрадів зустрічі і повідомив, що через дві-три години група відбуде в гори. Попросилася відпочити, і він відправив її в якусь хату. Господарів не було, на лавицях сиділи два повстанці і підпільниця "Соня". Утомлена з дороги, задрімала. Розбудив потужний вибух. З рук тече кров, біля порога стогне "Соня", у якої відірвало обидві ноги, біля вікна лежить убитий хлопець, у сінях – мертвий станичний.

Закінчення в наступному числі

ГОЛОДОМОР-33. ПАМ'ЯТИ ЗНИЩЕНИХ УКРАЇНЦІВ

Переселення росіян в Україну стало наслідком Голодомору 1933 року

Нещодавно в Україні було видано унікальну карту "Голодомор 1932 – 1933 років", на якій позначено не лише місця так званих "чорних дошок" (спеціальні каральні заходи проти окремих сіл, коли голодне село оточували озброєними загонами, чим прирікали його на загибель), а й шляхи переселення на вимерлі території людей із Росії та Білорусії.

З Білоруської СРСР до Одеської области – 61 ешелон, із західних областей РСФСРР до Дніпропетровщини – 109 ешелонів, з Горьківської до Одеської – 35 ешелонів, з центрально-чорноземного регіону Росії до Харківської области – 80 ешелонів. З Іванівської до Донецької – 44 ешелони.

Олена КНЯЖИЦЬКА

Усього – 22000 родин і, відповідно, господарств...

Те, що проросійський Південний Схід України сьогодні – це наслідки Голодомору й подальшого масового заселення українських територій здебільшого росіянами, не новина... Але вона щоразу вражає мене, навіваючи сумні думки, особливо останнім часом, коли все частіше говорять про можливий розкол країни.

Маю нагоду часто бувати в Росії і спілкуватися з росіянами, котрі живуть як у Росії, так і за межами своєї батьківщини.

Росіяни мені видаються людьми хорошими, щирими. Але, на жаль, неповага до інших націй характерна для багатьох із них (відчула на собі). А ще вони дуже тяжко призвичаюються до життя за межами Росії, погано асимілюються. Відомо, що чимало з них, переселившись до Америки, так і не засвоїли англійської мови...

Тому, вважаю, їм краще жити на своїй землі.

Та багато з них не хочуть жити в Росії з економічних та соціальних міркувань і прагнуть емігрувати. І ті, кому це вдалося, не хочуть повертатися на історичну батьківщину. Хоча продовжують вважати Росію своєю батьківщиною, любити її (на словах, адже на відстані її любити легше) і страждати на чужині... Напевно, це одна з загадок російської душі.

Якось мала нагоду спілкуватися з росіянкою, котра мешкає в Естонії. Ми зустрілися в Москві, куди вона приїхала в гості до родичів. Привезла з собою вуджену скумбрію. "Це єдине, що залишилося смачного з естонських продуктів після вступу країни до Євросоюзу", – пояснювала вона кожному, кого пригощала. Мені довелося вислухати довгу, наче завчену промову про те, як погано живеться в країнах Прибалтики після розвалу СРСР... Про те, як естонці вдають, наче вони не знають російської, і їй доводиться спілкуватися з ними лише естонською мовою... Про те, як там не люблять росіян і вороже до них ставляться... Про те, як вона не любить естонців, Естонію, Євросоюз і не сприймає політичних, економічних та соціальних змін, які там відбулися. При цьому вона не переставала захоплюватися Росією. "У Росії найкраще, ви щасливі тим, що живете в Росії", – повторювала вона, звертаючись до своїх російських родичів і друзів, які без особливого ентузіазму погоджувалися з нею.

"Я не змогла б жити в країні, яку так сильно не люблю, де мені так некомфортно. Це ж справжня мука", – сказала я їй. – Може, тобі краще повернутися в Росію? І теж бути щасливою?"

Вона замовкла й пильно подивилася мені у вічі, намагаючись зрозуміти, чи я раптом не глузую з неї.

Ні, я не глузувала. Я говорила цілком серйозно, бо справді не уявляю собі життя в чужій, ненависній країні.

Вона щось спробувала пояснити... Говорила так непереконливо, що я навіть не запам'ятала її аргументів. Суть у тому, що повертатися в Росію вона аж ніяк не бажає.

Пам'ятаю лише, що її російська подруга сказала: "А я змогла б жити в будь-якій країні, якби там було море, – я море дуже люблю".

Напевне, ті росіяни, які після 1933 року переселилися на Південний Схід України, теж мріяли про море. Чи, може, їх приваблювали родючі землі та полишені вимерлими українцями хати й майно...

Хай би як, та тепер їхні нащадки живуть на цих землях і є громадянами України.

І не варто згадувати про те, що було колись, якби минуле не мало наслідків у наш час.

А наслідки є, і вони насправді вражаючі. Це велике переселення росіян виявилося бомбою уповільненої дії, і час цієї дії настав сьогодні. Ми маємо здебільшого непатріотичний, неукраїнський південь, який тяжіє до Росії так, що аж готовий злитися з нею. Частина громадян нашої держави не зацікавлена в її територіальній цілості та в її існуванні взагалі.

...На презентації вищезгаданої карти Голодомору колишній директор Українського інституту національної пам'яті академік НАН України Ігор Юхновський (його на цій посаді змінив якийсь неокомуніст) зокрема розповів про те, як у Верховній Раді приймався закон про визнання Голодомору геноцидом. Частина депутатів з Партії регіонів проголосувала за цей закон (на його прохання), а частина – ні. То були депутати з місць, заселених росіянами...

– Ігорю Рафаїловичу, це ж не єдине голосування, де проявляється ставлення цих людей до країни, у якій вони живуть. Була безліч інших важливих голосувань, це і громадська думка, і народне волевиявлення, це й відповідне ставлення до української мови й культури, до української історії. Це формування негативного іміджу країни за кордоном. Це виховання нового покоління українських росіян у дусі неповаги до власної держави...

Пан Юхновський сказав таке:

– Справді, те, що ці люди були переселені, впливає на їхнє ставлення до України як до держави. Люди по-різному поводяться на чужій землі. Але вони приїхали на чужу землю від імені держави, яка їх послала, і вони підтримуватимуть ту державу, яка їх послала. Вони самі цього можуть і не усвідомлювати...

– Отже, ми приречені на те, що частина людей в Україні – нащадки тих переселенців – весь час тяжітимуть до Росії, відповідно голосуватимуть на виборах, виявлятимуть неповагу до української мови й культури та виховуватимуть у цьому дусі своїх дітей?

– Минає час, і кожна земля "робить" націю... Неукраїнці асимілюються, стають українцями, і це не залежить від свідомості людей чи від директив влади. Так само чужоземці стають поляками на польській землі, французи – на французькій землі, німці – на німецькій. Час усе виправить...

Я позаздрила оптимізмові пана Юхновського. Скільки ж іще має минути часу, аби росіяни стали українцями? Напевно, що не менш як сотня років... Думаю, цей процес піде швидше, якщо Україна зможе підняти економіку. Якщо життєвий рівень в Україні буде вищий, ніж у Росії, "співвітчизники" вже не прагнутимуть злиття з історичною батьківщиною. Як показує світовий досвід, ситі й задоволені життям росіяни тужать за батьківщиною не менше голодних і роздратованих, але повертатися в неї не поспішають. І зливатися з нею теж...

м. Москва

Суд скасував рішення Донецької облради про російську мову

Донецький апеляційний адміністративний суд скасував рішення обласної ради від 18 травня 2006 року "Про вільний розвиток і використання російської мови в Донецькій області".

Це рішення суду передала УНІАН заступник голови Донецького облорганізації Всеукраїнського товариства "Просвіта" ім. Т. Шевченка, голова Донецької облорганізації Конгресу українських націоналістів Марія Олійник.

Вона повідомила, що таке рішення суд ухвалив 16 липня 2010 року, після більш як 4 років довгих судових розглядів.

За словами М.Олійник, вона 16 серпня передала свою заяву голові Донецької облдержадміністрації Анатолію Близнюку з проханням цю інформацію про скасування судом рішення облради довести через ЗМІ до громадськості регіону.

Вона пояснила, що тоді 18 травня 2006 року перша сесія облради 5-го скликання ухвалила незаконне рішення "Про вільний розвиток і використання російської мови в Донецькій області".

Вже 23 травня 2006 року до Ворошиловського адміністративного районного суду м. Донецька було подано позов про скасування цього незаконного рішення облради від імені Донецької обласної організації Всеукраїнського комітету оборони прав людини в інтересах громадян М.Олійник і Тетяни Курінної.

Розгляд даного позову розтягнувся на довгі 4 роки.

Але 26 січня 2010 року Ворошиловський адміністративний районний суд м. Донецька під головуванням судді Геннадія Міщенка все ж таки виніс вердикт про скасування рішення обласної ради від 18 травня 2006 року "Про вільний розвиток і використання російської мови в Донецькій області".

Облрада, у свою чергу, подала апеляцію на це рішення суду, проте постановою Донецького апеляційного адміністративного суду від 16 липня 2010 року відповідне рішення Ворошиловського адміністративного районного суду м. Донецька залишилося в силі. Постанова апеляційного суду набула чинності вже з 16 липня 2010 року.

Вона розповіла, що впродовж цих 4-х років, поки йшли судові розгляди, облрада приймала програми про розвиток російської мови і російської культури в регіоні на виконання незаконного ухваленого в 2006 році рішення "Про вільний розвиток і використання російської мови в Донецькій області".

М.Олійник надала, наприклад, документ – рішення сесії облради від 26 вересня 2008 року, коли депутатами була ухвалена Програма розвитку російської мови і російської культури в Донецькій області на 2008-2011 роки.

Зокрема, ця програма передбачала фінансування з обласного бюджету у розмірі 7 млн. 343 тис. грн. таких напрямів, як: оновлення бібліотек шкіл книгами російської художньої літератури (в обсягу 1 млн. 800 тис. грн.); на оновлення і модернізацію науково-методичної бази кабінетів російської мови, забезпечення шкіл електронними дошками (600 тис. грн.); на факультативні курси російської мови в школах (360 тис. грн.); на підвищення кваліфікації та стажування вчителів шкіл і викладачів вишів у містах Російської федерації: Санкт-Петербурзі, Москві, Воронежі, Ростові (580 тис. грн.); на проведення олімпіад, конкурсів, турнірів з російської мови (200 тис. грн.) тощо.

У переданій заяві губернатору А.Близнюку вона ще раз нагадала про "антиконституційне, незаконне рішення, яке було ухвалене Донецькою обласною радою під вашим керівництвом 18 травня 2006 року "Про вільний розвиток і використання російської мови в Донецькій області" в порушення законів України "Про мови в Українській РСР" і "Про місцеве самоврядування в Україні".

УНІАН

ОЧИМА ПИСЬМЕННИКА

Богдан Залізняк – поет, журналіст, кандидат філологічних наук. Автор вісьмох поетичних збірок. Окрім віршів, є й інша сфера зацікавлень – публіцистика. Упродовж 1994-2009 рр. побачили світ майже 600 його публіцистичних, науково-популярних, наукових статей, інтерв'ю, діалогів, опублікованих в українській пресі. Кращі з них увійшли до книги "Діалоги тривають" (І книга – 2005р., ІІ книга – 2009р.). Живе у Львові.

ДО ПОЛІТИКІВ

Богдан ЗАЛІЗНЯК

сваряться
б'ються
виписують на бігбордах
щось про "серце з Україною"
згадують Бога всує
виламують замки в офісах
викрадають печатки
та інші потрібні клейноди
ініціюють проведення Року села
виливають
один на одного цебри помий
і все ж
співають "душу й тіло ми положим"
панове
одне з двох
або ставайте державцями
або не чіпайте
"душі й тіла"
свято- і державотатці
не
викрадайте їх у людей

***

ми в літаку
з пораненим мотором
який заправили
"рас-путінські дяки"
"дяки" ж що в Україні
працюють тяжко
слинячи купюри
і так ми летимо
з надією на Захід
на крихти чисті
християнської моралі
мораль германська
прагне "передишки" і "спокою"
щоб фестивалі пива
не пропали в піні
а їх сусіда
агресора цілує
ніжно-ніжно
аби лишень тепло
з московської труби
все прибувало й прибувало
а те що та труба
політгармата
й стріляє газом
в розпал холодечі
коли захоче
і вреші вистрілить
і в НАТО і в ЄС
їх не турбує
а геройчні єврокомісари
на дошках паперових
в шахи грають
що ж
та дай їм Боже
втрапити у "дамки"
ми ж летимо
й надіємось на Бога
двоповерхові
нас "дяки" обсіли
невже
приземлення не буде
на землі своїй

***

хто дав право
орді
нищити
цвіт української нації
Петлюру
Коновальця
Бандеру
Ребета
чому вони
полюють на нас
і досі
доки
жертвами будемо
чи не пора
збудити "дух нації"
і належно подякувати
зайдам

***

то аж ніяк
не верховна
і не рада
то капела сопілкарів
і мелодію їм
з-під знаку
"бандитського Петербурга"
пишуть
скільки ще вони
будуть виграваги
на нервах України

***

ми ще не прийшли
до себе
не посиділи під яблунею
зі Сковородою
а побігли бігом
у Болонью
хто вам ноги переставляв
панове-інтелектуали
до Іншого бігу
чому не зважили
на "протяжність душі"
українця
на його
"досвід самотності"

***

Коли
вже все передумаєш,
приходить Євген Маланюк:
"Неповнота, щербатість,
калічність особистости?
це лейтмотивний український тип".
І знову думаєш:
"Невже це правда?
Невже не вбудуємося
у цей шалений-шалений світ
через Розум і Волю?"

***

"ви
повинні жити по-дружньому"
кажуть нам
із західного лігва
ситого
лінивого
і брехливого
("реаль-політік")
"не можна різати по-живому"
запевняли нас
(може ще й танками
завтра запевнять")
"парні" з країни Моксель
і куди подітися хлопцям
з-під стягу
бездонної глибини
і кольору життя стиглого
може
запитаємо у...
Богдана
що дійшов до Івана
і чому вони
окремо
ходили

***

важко
переїжджати Україну
з Заходу на Схід
таке багатство під Сонцем
і глобальна відсутність
політичної волі
певно
наші керівники
погано вчилися
або на сусідок задивлялися
тож впали сусідкам
в око
може
їх на повторний курс
залишити
кажете
вони й самі не проти
тоді ні
тоді
в науку до сусідів
з реквізицією
усього їхнього майна
голови
можна залишити
на всяк випадок

***

мечем
відібрали простір
нині
той простір
чує
найбратерськішу в світі
риторику
він
вже втомився від дружніх
обіймів
від гарячих потисків рук
від квітопаду
яким
осипають пам'ятники
цвинтарі
врешті
пам'ять про них улюблених
яких ми також
повинні любити
вчитися в них
то ж справді
учімось
своє шанувати
свого не віддавати
своє відвойовувати
давно пора

***

Ми?
усім на заваді:
"Стране Моксель",
сусідам справа,
нащадкам Гете і Елюара,
навіть Ватикану.
"І що ж ми за народ такий?"
питав себе і інших
головний укр. "спісиватєл".
Запитуємо і ми
себе та інших:
"І що ж то за політики
у нас такі?
без вектора в голові,
без чуття
національного інстинкту?"
Самі собі вороги.
Може досить?

***

"Росія є примхливим дитям..."
"Росія є дуже важливою
для Заходу..."
"Захід не може собі дозволити
образити Росію..."
"тепер важливо щоб вона
модернізувалася"
"Росія є ведмедем який
може вдарити лапою"
"Тому Україні потрібно
створити враження
що вона підкоряється..."
лепечуть французькі діти
перепрошую
французькі політики
ба більше
вони стверджують що
"Росії треба допомогти
зрозуміти нову реальність"
браво
панове-політики
ягня має навчити вовка
обмежити свої апетити
а "вовки" Заходу
будуть при цьому
радниками України
браво
25.09.2008

***

дивні діла Твої
Господи
боязнь сказати агресору в очі
що ти думаєш про нього
вишколений дипломат
називає
"непорозумінням чи
розходженням в позиціях"
за тепло
видно бідака переживає
а де ж правда
пане посол
де християнські цінності
а про
"капітал симпатій,
який насправді існує
сьогодні в суспільній думці
французів
стосовно українців"
поговоримо
років через триста
добре

***

так багато "героїв"
святкують свята Героїв
справжніх
святкують
безперервно
натхненно
з блиском в очах
(у тих очах
що не бачать болю вдови
що не помічають
сльози дитини)
з нервовими рухами рук
(якомога більше і швидше
до кишені)
з надірваними від галасу
голосами
з клятвами "на вірність"
(хіба що своєму "польоту")
що
викликають вже
навіть не гнів
а лише запитання
якби справжні Герої
встали
що б вони тим "соловейкам"
сказали по-чоловічому

***

обтягнута дротами голова
і "Nokia" співає біля вуха
така собі карпатська остерва
всі шепоти збирає світу й слуха
та голова вже й мислити
не мислить
її вже не цікавлять ластівки
вона додому вже й листів
не пише
глобальні істини з
бирає як сливки
воно і зрозуміло світ у вуха
вповзає як столітня потеруха

***

побіг в забіг
за грішми
у форматі
патріотичної незайманості
побіг від літератури
у масці партійного діяча
побіг від національних обов'язків
накрившись
національним прапором
цікаво
що він думає
коли
прапор кольору неба
і святого лану
обіймається з музикою Гімну
коли ж
закінчить свій забіг
цей пародист
під покровом
народного депутата
("високу пенсію ми заслужили")

***

Ми вічно – "між",
ми вічно – в чистім полі.
Або північний ніж,
або – на волі.
Та воля – то біда,
та ще й в "своєму домі".
Європа ж бо Стара?
лиш квітне у содомі.
Реальність в нас така:
з нас роблять автомати
або рос. миротворців
приставлять нам до хати.

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net
www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 5 000
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9